

om, at naa'r der virkelig forelaa et Botum fra Folkethinget om Forſvarsforanſtaltninger, ſom Regjeringen maatte erkjende for at være betryggende, ſaa vilde viſtnok hverken den eller Landſthinget modſætte ſig et ſaadant Lovforſlag, ſelv om det var nødvendigt at ſlaa Noget af paa Anſkuelfer, ſom man under andre Forhold ubetinget maatte faſtholde. Det erede Flertal vil viſtnok heller ikke kunne have nogenſomhelſt begrundet Frygt for, at der under den nævnte Forudſætning ſenere ſkulde fremtræde Umulighed for Overenſtomſt om Maaden for en ſaadan ny Stats Gjennemførelſe. Thi derſom Folkethinget i Forbindelſe med Regjering og Landſthing nu i Enighed vedtog denne Sag, turde der vel ikke være nogen Tvivl om, at Alle ogſaa ſenere vilde være enige om lige ſaa trofaſt og lige ſaa loyalt at ſøge Sagen gjennemført. Men desuden har Mindretallet troet lige over for Udvalgets Flertal at burde foreſlaa, at der for den Tid, ſom vilde hængaa inden det var muligt at faae en ny Skattelov tilveiebragt, og inden det blev muligt at faae Indtagterne til at indflyde i Statskaſſen efter en ſaadan Lov — det vilde altſaa nærmefi være de to ſørſtkommende Finantsaar, — ſkulde opkræves en Skat paa Grundlag af Loven af 2den Juli 1870. Dette har nemlig efter Mindretallets Overbeviſning været den eneſte Maade, hvorpaa det vilde være muligt at indbetomme Flertallets Ønſke om allerede ſtrar ſamtidig med Forſvarsforanſtaltningernes Raabegyndelſe at tilveiebringe en ny Skatteindtagt.

Det er imidlertid ikke lykkes Mindretallet at tilveiebringe den Forudſætning, hvorfra vi ere gaaede ud, idet det ikke har været Mindretallet muligt at ſtaffe den Betingelſe til Stede, ſom vi have opſtillet, nemlig at der indenfor Udvalget kunde komme fuld Enighed til Stede med Hensyn til ſelve Forſvarsforanſtaltningerne. Det vil let forſtaas, at vi derfor ikke have kunnet ſtille noget Endringsforſlag om Indtagts- og Formueſkat ved Siden af Flertallets Forſlag om ſelve Forſvarsforanſtaltningerne; thi Følgen vilde da let kunne blive den, at man fik en Skat, ſom ingenlunde af os Alle anses ſom nødvendig eller henſigtsmæssig, i Forbindelſe med et System af Forſvarsforanſtaltninger, ſom af os Alle hverken anses for at være henſigtsmæssig eller forſvarligt. Mindretallet har altſaa troet at handle i Sagens Interesſe og at gjøre ſin Pligt ved ikke at forſømme at gjøre et ſidſte Forſøg for at tilveiebringe en Overenſtomſt inden for Udvalget. Dette Forſøg er, ſom de Herrere nu vide, ikke lykkes, og Mindretallet har ikke havt andre Midler i ſin Haand til at forſøge at faae Sagen videre fremmet. Naar jeg derfor nu tillader mig paa Mindretallets Vegne overfor det høie Thing at anbefale det foreliggende Lovforſlag til Vedtagelſe, ſaa er Mindretallet ſig fuldſtændig bevidſt, at denne dets anbefaling i Virkeligheden intet nytter; vi tro, at Sagen forud er ſaaledes behandlet af alle Parter, at Afſtemningens Reſul-

tat er fuldſtændig utvivlsomt. Men naar Mindretallet ikke deſtomindre her gjennem mig ſom dets Ordſpør anbefaler at vedtage Lovforſlaget i alt Veſenligt, ſaaledes ſom Regjeringen har indbragt det, ſaa gjøre vi det ikke alene, fordi vi derved udtale vor Overbeviſning om, hvad der er det Rette, men vi gjøre det tillige af en anden Grund. Naar de Herrere nemlig nu tage Deres Beſlutning i denne Sag, og — hvad jeg ikke tvivler paa — vedtage Flertallets Forſlag, der indeholder Forſvarsforanſtaltninger, ſom Regjeringen har erklæret ikke at ville modtage, og hvortil der er knyttet Betingelſer af en ſaadan Beſkaffenhed, at Foranſtaltningernes Raabegyndelſe endog vil blive ſkudt ud i det Fjerne, ſaa vil dette eſter vor Formening utvivlsomt være det Samme ſom Lovens Forkaſtelſe, og Følgen heraf bliver da atter den, at der ikke gjøres de Skridt, ſom det af Alle er erkjendt for nødvendigt at gjøre for at fremme Landets Forſvar. Mindretallet har derfor endnu her villet udtale, at det ikke har og ikke vil have nogetſomhelſt Medansvar i denne de Herreres Beſlutning, og det har derfor tillige villet udtale, at det hverken har eller kan have nogetſomhelſt Medansvar i de Følger, ſom vi frygte, at denne Beſlutning kan medføre for Landet.

Med Henviſning til de enkelte Endringer, ſom jeg har nævnt, tillader jeg mig ſaaledes paa Mindretallets Vegne at anbefale det høie Thing at vedtage Lovforſlaget i den Skiktelſe, hvori det er kommet fra Landſthinget.

Conſeilspræſidenten (Eſtrup): Jeg har ønsket at tage Ordet umiddelbart efterat Flertallets og Mindretallets erede Ordſpørere have begrundet de af dem ſtillede Endringsforſlag, fordi jeg tror, det er rigtigt og muligviſt kan afforte Diskuſtionen, at Regjeringens Standpunkt overfor de ſtillede Endringsforſlag allerede nu bliver beſtemt og klart udtalt. Med Hensyn til det af Flertallet ſtillede Endringsforſlag ſkal jeg da udtale, at Regjeringen maa betragte Vedtagelſen deraf ſom enſbetydende med Lovforſlagets Forkaſtelſe. Jeg behøver kun at pege paa to Punkter i Flertallets Forſlag, for at denne Regjeringens Stilling ſkal viſe ſig ſom abſolut nødvendig. Det ene Punkt er Flertallets abſolute Forkaſtelſe af de i Regjeringens Forſlag under Nr. 1 og 2 angivne Forſvarsforanſtaltninger, ſom ſigte til ved Anlæg af faſte Forter at fiſke Kjøbenhavn inod et Angreb fra Søſiden. Regjeringen anſer denne Foranſtaltning for ikke alene at være den vigtigſte af de i Lovforſlaget foreſlaaede, men ogſaa den, hvis Udſættelſe er mindſt forſvarlig, ikke blot af Hensyn til den lange Tid, der vil udfordres for at fuldende diſe Arbejder, men ogſaa af Hensyn til diſe Arbejders ganſke overordentlig ſtore Betydning for Kjøbenhavns og derigjennem for hele Landets Forſvar. Det andet Punkt er det Vil-